

TODDLERENS DIGITALE VERDEN

av

Ingrid M. Kristiansen

Kandidatnummer: 313

Bacheloroppgave

Hovedmodell

Fordypning: IKT i lek og læring

Veileder fordypning/linje

Mari-Ann Letnes

Veileder pedagogikk

Gro Anita Kamsvåg

Dronning Mauds Minne Høgskole

Trondheim, april 2013

Innholdsfortegnelse

1.0 Innledning	5
1.1 Bakgrunn.....	5
1.2 Valg av tema.....	5
1.3 Problemstilling.....	5
2.0 Teori	7
2.1 Begrepsavklaring.....	7
2.1.1 IKT.....	7
2.1.2 Digitale verktøy.....	7
2.1.3 Toddler.....	8
2.1 Sosiokulturelt læringssyn.....	8
2.2 Samspill.....	10
2.3 Kommunikasjon.....	10
2.4 Kompetanse og digital kompetanse.....	11
2.5 Engasjement og mestring.....	11
3.0 Metode	13
3.1 Innsamlingsstrategier.....	13
3.1.1 Observasjon.....	13
3.1.2 Retrospektivt feltnotat.....	14
3.1.3 Didaktisk planlegging.....	14
3.2 Analysestrategier.....	15
3.3 Metodekritikk.....	15
3.4 Etsiske retningslinjer.....	16
4.0 Funn	17
5.0 Drøfting	19
5.1 Samspill.....	19
5.1.1 Samarbeid.....	19
5.1.2 Turtaking.....	20
5.1.3 Kommunikasjon.....	21
5.2 Kompetanse.....	22
5.2.1 Digital kompetanse.....	22
5.2.2 Forståelse og refleksjon.....	23
5.2.3 Fargelære og forkunnskaper.....	24
5.3 Mestring/engasjement.....	25
5.3.1 Konsentrasjon, interesse og lærelyst.....	25
5.3.2 Stolthet.....	26
Avslutning	28
Litteraturliste	29
Vedlegg 1.....	30
Vedlegg 2.....	32
Vedlegg 3.....	33
Vedlegg 4.....	34
Vedlegg 5.....	36
Vedlegg 6.....	38
Vedlegg 7.....	40

1.0 Innledning.

1.1 Bakgrunn.

Gjennom den tiden jeg har jobbet i barnehage og i praksis har sitter jeg igjen med en følelse av dette med digitale verktøy er ”forbeholdt” de eldste barna på barnehagen. Dette på grunn av at de helt sikkert ikke ødelegger noe, og at de er litt mer forsiktige en de yngste barna. Dette var noe som jeg ikke likte så veldig godt, i og med at jeg jobbet der som vikar ville jeg ikke begynne å fortelle hvordan jeg syntes det burde være. Jeg hadde ikke noe grunnlag for dette siden jeg jobbet som assistent, men jeg har kompetanse på digitale verktøy. Igjen så følte jeg ikke at dette var noe som jeg kunne sette ned foten min på. Selv om jeg hadde veldig lyst til.

Gjennom praksisperiodene mine var det heller ikke noe tilgang på digitale verktøy blant de yngste barna, men jeg fikk se stadig vekk at det var de eldste som fikk muligheten til å sitte ved en datamaskin og leke seg. Det jeg ikke tenke på da var å spørre hvorfor de minste ikke fikk muligheten til å prøve, men fikk ikke noe konkrete svar uansett hvem jeg spurt.

Det var når jeg startet på fordypningen IKT i leik og læring at jeg visste raskt hvilket tema jeg skulle velge. Det var noe som gjorde alt sammen litt lettere etter de erfaringene jeg har sitter igjen med fra tidligere praksis og jobbing i barnehage.

Jeg valgte tema ut i fra hva det var jeg syntes virket interessant og spennende å skrive om, og at det var noe som jeg ville finne ut mer av. I tillegg til at jeg ønsket å se hvordan barna kunne få mulighet til å konstruere sine egne kunnskaper og ferdigheter ved bruk av digitale verktøy. Ettersom jeg ikke hadde sett tidligere at det var de yngste barna fikk muligheten til å være med å bruke ulike digitale verktøy, falt valget veldig raskt på at jeg skulle bruke de minste barna som var på avdelingen, som jeg hadde den siste praksisperioden på.

1.2 Valg av tema.

Mitt tema for denne oppgaven falt på ”Toddlerens digitale verden”. Grunnen til at dette ble valgt var at jeg ønsket å lære mer om dette med digitale verktøy sammen med de yngste og se hvordan de velger å gjøre ulike utfordringer.

1.3 Problemstilling

Den problemstillingen som jeg startet med aller først var ”Hvordan kan de minste barna øke sine kunnskaper ved hjelp av/gjennom bruken av digitale verktøy”. Med denne så viste jeg med meg selv at jeg kom til å forandre på den underveis. Dette på grunn av at jeg syntes selv

at den var for stor, og at jeg ikke følte selv at alt sammen stemte med den slik jeg hadde den nå. Etter litt veiledning fant jeg raskt ut at jeg ikke ønsket at de skulle øke sine kunnskaper i forhold til digitale verktøy. Det jeg tenkte på da var hvordan kan de få mer kunnskap og ferdigheter ved bruk av digitale verktøy. Etter litt fram og tilbake kom jeg fram til denne problemstillingen ”Hvordan kan toddlereren konstruere kunnskap og ferdigheter ved bruk av digitale verktøy”. Etter jeg kom fram til denne problemstillingen har jeg beholdt den slik, samtidig som jeg har holdt på med det pedagogiske forsøket og skrevet oppgaven.

Hvordan kan toddleren konstruere kunnskap og ferdigheter ved bruk av digitale verktøy?

2.0 Teori.

I teoridelen vil jeg belyse teori som er relevant slik at jeg skal få mulighet til å svare på problemstillingen. Det jeg har hatt fokus på er digitale verktøy og sosiokulturelt læringssyn. Det er på grunn av at det er fremtredende i min problemstilling. I tillegg har jeg også tatt for meg kommunikasjon, samspill, kompetanse –og digital kompetanse og engasjement og mestring. Grunnen til dette er fordi det hjelper meg til å få muligheten til å svare på problemstillingen jeg har valgt på best mulig måte.

2.1 Begrepsavklaring.

Jeg har valgt å ha en liten del med begrepsavklaring på grunn av at jeg har noen begreper som er viktig å belyse på forhånd. Dette i forhold til den aktuelle problemstillingen jeg har valgt.

2.1.1 IKT.

I følge Bølgan (2008) er det EDB som kom først, og som er en forkortelse for elektronisk databehandling. Deretter gikk det over til IT som er informasjonsteknologi, og til det vi har i dag som er IKT, som er en forkortelse for informasjons –og kommunikasjonsteknologi (Bølgan, 2008).

I temaheftet om "IKT i barnehagen" henviser Bølgan (2006) til dette med IKT viser både informasjon og kommunikasjon er to viktige sider når en ser på teknologi. I dagens samfunn ser en at de aller fleste barna kommer inn i barnehagen med noen form for erfaringer og kunnskaper med IKT. Ved at barnehagen tar i bruk dette med IKT kan det hjelpe de med at barna får muligheten til å få utvikling og læring, gjennom å gjøre noe som de ikke har vært så delaktig i tidligere (Bølgan, 2006).

2.1.2 Digitale verktøy.

Digitale verktøy, ja hva er det? Dette forklarer Bølgan (2009) med at det er ulike "duppeditter" med knapper og/eller skjermer.

De ulike digitale verktøyene som finnes i en barnehage er:

- Stasjonære –og bærbare datamaskiner
- Digitale kamera
- Fargeskriver
- Skanner
- Mobiltelefon
- Video –og webkamera
- CD/DVD-brennere

- Minnepinne
- Mikrofon
- mp3-spillere
- Projektor
- Interaktiv tavle
- Tegnebrett
- Værstasjoner
- Tur-GPS

Internett og programvare som skaper nysgjerrighet og kreativitet hos barn og voksne som ønsker å tegne, arbeide med lyd til å lage ulike fortellinger og bildepresentasjoner. Det finnes også verktøy som ikke er direkte digitale, som for eksempel lamineringsmaskin og ark-kutter, men igjen brukes de i samarbeid med andre digitale verktøy (Bølgan, 2009).

Igjen er det ikke alle barnehager som har så mye forskjellige digitale verktøy. Som oftest har barnehagene få digitale verktøy. Det de for eksempel har er datamaskin og digitalt kamera. Da det er blitt nyere tider og nye digitale verktøy kommet er inn, er det flere og flere barnehager som har valgt å ta i bruk nettbrett.

2.1.3 Toddler.

Løkken (2004) skriver at en toddler er de barna som er i ett –og toårsalderen. En toddler er en engelsk betegnelse, og hvis en oversetter det til et norsk uttrykk blir det ”stabber”. En toddler er de barna som stabber og går. I denne aldersgruppen er det like vanlig å bruke ”småbarn” og ”smårolling”, men igjen kan dette også være en betegnelse på seksåringer. Det er derfor at det engelske uttrykket også har blitt tatt i bruk i Norge. Det er lettere å skille toddler og småbarn fra hverandre. Når det snakkes om hva en toddler er, kommer det tydelig fram at det er ett – og toåringer (Løkken, 2004).

2.1 Sosiokulturelt læringssyn.

Mennesket er lærende av natur. Säljö (2001) sier at det spesielle med mennesket, er at vi har en evne til å ta vare på de erfaringene vi har, får og tilegner oss gjennom oppveksten. Vi bruker disse som redskaper i andre sammenhenger. Når det snakkes om læring kan dette skje på ulike måter, og det er individuell læring og læring i fellesskap med andre mennesker. Dette fikk jeg erfare når datamaterialet ble innhentet.

I og med at vi har kommet langt med teknologien, er dette noe som påvirker de måtene vi tar til oss informasjon og tilegner oss kunnskaper og ferdigheter. Måten vi tilegner oss kunnskaper og ferdigheter på er noe som har forandret seg mye over tid, og det er verden rundt oss som stiller nye krav til hva vi skal kunne og hva vi har muligheter til å gjøre (Säljö, 2001).

I boken "Læring i praksis" skriver Säljö (2001) at læring i et sosiokulturelt perspektiv handler om hvordan vi gjør handlinger, og hvordan vi tenker ut i fra hva som er av interesse for oss selv eller for vårt samfunn. Med dette forstår jeg at individet og fellesskapet er i samspill i ett sosiokulturelt perspektiv. Det en skal tenke på er hvordan fellesskapet kan utvikle individets kunnskaper og hvordan individet kan utvikle fellesskapet interesser. Videre forstår jeg gjennom dette at alle kan lære av hverandre, og som individ kan en ta nytte av fellesskapet som igjen kan ta nytte av individet. Fellesskapet kan også ta lærdom av hvert enkelt individ på hvordan en skal være i enkelte settinger, for eksempel hvis det er noe usikkerhet bak det.

Gjennom individet kan en lære seg normer og regler som fellesskapet ser på som nødvendig for sitt eget individhjuum. Da er det uavhengig hva det er man utvikler kunnskaper og ferdigheter om. Dette kan være alt fra å lære seg hvordan ett fly fungerer til hvordan man tar bilder med et digital kamera. Selv om dette er langt i fra det samme, skjer det i samme læringsprosess på grunn av vi tilegner oss disse kunnskapene ved at dette er til interesse for oss selv, og likeså mye for samfunnet. Det som er til nytte for samfunnet er også til nytte for oss selv (Säljö, 2001).

Kloep og Hendry (2003) skriver at dette med å tilegne seg sosiale ferdigheter skjer gjennom at barna først lærer seg dette med å skille mellom hva som er virkelig, og det som ikke skjer i virkeligheten, men i leken. Barna utvikler gjennom dette moralske evner, og legger merke til når andre barn bryter regler og normer. Dette er noe som skjer i tidlig alder.

I en barnehagehverdag lager barna seg regler i forhold til hvordan det skal være, og hva de synes er greit å gjøre og ikke gjøre. Noen barnehageavdelinger lager egne avdelingsregler som barna også må følge. For noen kan dette være greit å ha regler på. For andre barn er det ikke alltid like viktig å ha disse reglene, men dette er noe som en ikke kan vite. Enkelte tar til seg reglene og normene dit en kommer.

I en barnehagehverdag kan det også være ulike normer i forhold til når det kommer til i leken, som for eksempel spille spill eller bruk av digitale verktøy. Da kan det være alt fra at barna og barnets gruppe må vente til det blir sin tur, eller at de faktisk må vente til en annen dag hvor det enkelte barnet sin gruppe skal gjør en planlagt aktivitet (Kloep & Hendry, 2003).

2.2 Samspill

Løkken (1996) sier samspill skjer på ulike måter. Et samspill skjer gjennom at barna gjør det samme som hverandre. Samspill hvor barna utfyller hverandre i det de gjør og leker av ulike slag, som for eksempel ta på og ta av eller borte-tittei. Samspill handler om gjensidighet (Løkken, 1996).

Rammeplanen (2011) forteller at barn har et behov for å tilegne seg tidlig erfaringer med jevnaldrende barn for å få samspillsferdigheter. Dette medfører at barnehagen er en viktig arena for at de skal få læring, samspillsferdigheter. Dette medfører igjen at barnehagen er en av de viktige arenaene for læring, sosial utvikling og etablering –og knytting av vennskapsbånd. Det at barn samhandler med hverandre handler om sosial kompetanse. Videre skriver Rammeplanen (2011) at barn har en sosial kompetanse for at de skal få muligheter for å få et samspill og sosial samspill med hverandre i en barnehagehverdag. For at barn skal få muligheter til å ha en forståelse for sosiale forhold og mestre sosiale forhold, kreves det erfaringer og deltakelse i fellesskapet i en barnehagehverdag, eller i en vanlig dag for barna, uavhengig om det er i barnehagen eller om de er med foreldrene. Rammeplanen (2011) forteller også at barna utvikler trygghet, og det å være stolt av seg selv, som fører til at det blir lettere for barna å få tilgang til det å være i et samspill med andre barn. Dette skjer gjennom at barna blir en del av fellesskapet i barnehagen. Er ikke barna trygge i barnehagehverdagen er det ikke alltid like lett for barna å skape seg de sosiale samspillene med andre barn. Samspill starter med at barna får en trygg start i barnehagen. Er det trygge voksne som vet hva de gjør sammen med barna, blir det lettere for barna å kjenne ulike situasjoner som trygge (Kunnskapsdepartementet, 2011).

2.3 Kommunikasjon.

Lillemyr (2001) forteller at dette med kommunikasjon kan være en bred betydning som igjen kan raskt sammenlignes med sosialt samspill. Igjen kan begrepet kommunikasjon og sosialt samspill flyte over i hverandre. Vi må også huske på at kommunikasjon er en prosess som man tar kontakt ved hjelp av non-verbalt eller verbalt språk. Videre sier Lillemyr (2001) at en kommunikasjon består av to grunnelementer som igjen består av at kommunikasjon skal bestå av noe, og at det skjer mellom en eller flere samtalepartnere (Lillemyr, 2001).

Videre skriver Lillemyr (2001) kommunikasjon er en prosess som skifter og er i forandringer. Gjennom kommunikasjon er det en mening eller et budskap som skal komme til syne. Dette er noe som den andre parten bør oppfatte for å ha forståelse for det som det er en kommunikasjon om. Vi mennesker kan kommunisere på flere måter. Dette kan være ved hjelp

av et verbalt uttrykk (språk) eller non-verbalt uttrykk (blikk, kroppsspråk, peking osv.), og det er noe som viser seg i funnene, som jeg kommer tilbake til i drøftingen.

Lillemyr (2001) viser til at det verbale uttrykket blir kalt digital kommunikasjon og det non-verbale uttrykket blir kalt analog kommunikasjon (Lillemyr, 2001).

Krogstad (2005) skriver om meningssskapende fellesskapet imellom barna er det både verbalt – og kroppsspråk som blir benyttet. De minste barna benytter seg av kroppsspråk og lyder hvis de ikke har utviklet et verbalt språk. Det forstår jeg med at de yngste også ønsker å kommunisere, og dem må også få muligheten til å være i samhandling selv om de ikke har utviklet godt verbalt språk (Krogstad, 2005).

2.4 Kompetanse og digital kompetanse.

handler først og fremst om de kunnskaper, ferdigheter, holdninger og erfaringer som er tilstede i hver og en av oss, og i en barnehage i sin helhet. Dette er noe som Gotvassli (2004) skriver om i boken sin "Et kompetent barnehagepersonale". Kompetanse er en evigvarende prosess som er med å bygge opp under med at det er noe som finnes hos alle.

Vi har en utvikling på den ved hjelp av andre som vi kan støtte oss på, og få utnyttet deres kompetanse til å bygge opp under med vår egen (Gotvassli, 2004).

Bølgan (2006) skriver om at digital kompetanse handler om å utnytte seg av IKT på en pedagogisk måte i det man gjør sammen med barna. Dette med digital kompetanse handler om å bygge opp under ferdighetene til å lese, skrive, regne og det som trengs av kompetanse. Det som kreves av oss som mennesker for å ta i bruk ulike og nye digitale verktøy og digitale medier på en måte som er både å være kreativt til det man gjør, og ikke minst det å være kritisk til det man benytter av ulike digitale verktøy (Bølgan, 2006).

Erstad (2010) forteller at digital kompetanse omhandler dine kvalifikasjoner til bruk av digitale verktøy. Å ha digital kompetanse sklir over i den pedagogiske bruken av IKT som læreverktøy. Dermed handler digital kompetanse om «Digital literacy», selv om uttrykkene ikke kan brukes om hverandre. «Digital literacy» er kanskje et uttrykk som gjør det lettere å definere digital kompetanse som grunnleggende ferdigheter i IKT og med digitale verktøy (Erstad, 2010).

2.5 Engasjement og mestring

Kloep og Hendry (2003) skriver at for at vi skulle få til å løse problemer og mestre ulike utfordringer, trenger vi et vidt spekter av ulike ferdigheter. Dette er ulike ferdigheter som finnes i forskjellige områder av vårt liv. Videre skriver Kloep og Hendry (2003) i forhold til hvordan vi skal kunne møte utfordringer på en trygg måte, så krever dette at vi er

selvtilstrekkelig, som igjen går ut på at vi mestrer ulike utfordringer eller løser dem ved hjelp av de vi ressursene vi allerede sitter inne med. De ressursene kan komme ved hjelp av erfaringene som vi tilegner som gjennom livet. Det er ikke sikkert barn har tilegnet tilstrekkelig med erfaringer innen alt det de gjør i løpet av en barnehagehverdag. Dette med å mestre bruk av digitale verktøy, varierer mye blandt barn i samme alder. Da er det ofte snakk om hva de har fått muligheten til vært delaktig i fra hjemmet, og hva de har tilgjengelig og ikke minst økonomi til å faktisk kjøp det som finnes og det de ønsker å ha.

Kloep og Hendry (2003) har en teorimodell som ofte blir kalt mestringsmodell. Under denne modellen kommer det fram punkter som en skal gjennom i livet for å takle ulike utfordringer. Dette er utfordringer som kommer til syne gjennom livet, gjennom å benytte seg av de ulike ressursene en har bygget seg opp fra starten av livet. Gjennom bruken av digitale verktøy får barna muligheten til å takle utfordringer som kommer med det, og også benytte seg av de ressursene de har (Kloep & Hendry, 2003).

3.0 Metode

Dalland (2012) forteller at for å løse problemer med å komme fram til en ny kunnskap er det en metode som er fremgangsmåten, og hvilken som helst måte en bruker for å komme dit blir det benyttet en form for metode (Dalland, 2012).

Mitt valg av metode er fordi den metoden som jeg velger, passer ut i fra problemstillingen. Jeg kan også belyse dette på en spennende, interessant og faglig måte.

Dalland (2012) skriver at de metodene som finnes er kvantitativ –og kvalitativ metode. Kvantitativ metode er at den gir oss målbare enheter i form av ulike tall som kan settes inn i en statistikk, og kvantitativ metode så går en i bredden av det som en vil undersøke. Kvalitativ metode gir oss meninger og opplevelser som ikke kan gi tall som kan settes inn i en statistikk, og ved denne metoden så går en i dybden av det som en vil undersøke (Dalland, 2012). ”Kvalitativ forskning er ofte også induktiv. Det vil si at en trekker slutninger fra de enkelte/spesielle til det allmenne. Det innsamlede materialet styrer i høy grad konklusjoner og teoridannelser. De erfaringene som er innvunnet, blir viktige, ikke forhåndsantakelsene” (Løkken & Søbstad, Observasjon og intervju i barnehagen, 1999, p. 32).

3.1 Innsamlingsstrategier.

Her kommer jeg til å skrive å gå inn på hvilke innsamlingsstrategier jeg har valgt å bruke. Begrunne for de valgene jeg har tatt i forhold til at jeg skal få best mulig datamateriale som igjen er med på å hjelpe meg med å få besvart problemstillingen.

3.1.1 Observasjon

Når det kommer til observasjon ønsket jeg å se hva barna kunne lære ved å ta i bruk digitale verktøy, noe som gjorde at valget falt på å bruke en deltakende observasjonsrolle. Dalland (2012) skriver at en observasjon gir oss en mulighet til å se hvordan mennesker handler og samhandler, og hvordan de faktisk forholder seg til det fysiske miljøet. Videre sier han også at en observasjon kan gi oss muligheten til vise hva folk gjør i handling og samhandling i forhold til hva det er som de faktisk sier at de gjør (Dalland, 2012). Videre skriver Dalland (2012) det er viktig at den som benytter seg av observasjon som metode tar vare på inntrykkene, og at det må tenkes på den personen/personene som blir observert på grunn av at de ikke har noen form for kontroll over situasjonen. Med deltakende observasjon er personen/personene en del av det som blir observert (Dalland, 2012).

Det som jeg mener med observasjon at det kan hjelpe til med å løse enkelte vanskelige situasjoner som kan komme til syne på en avdeling. Hvis det er andre som

observerer det som blir gjort er det en mulighet å reflektere over dette i etterkant. Det som jeg skal bruke observasjonene til er å skrive retrospektive feltnoter som skal hjelpe med å besvare problemstillingen.

Det som Løkken og Søbstad (1999) sier om deltakende observasjon er det er observatøren som går inn i en situasjon hvor det skjer et samspill med andre for å få hjem av seg selv til å analysere og forstå feltet (Løkken & Søbstad, 1999). Gjennom deltakende observasjon fordelt på 3 uker med pedagogisk forsøk har jeg skrevet ned feltnotater for hver økt som ble gjort. I barnehagen hvor deltakende observasjonene skulle skje, var praksisbarnehagen. Dette på grunn av at barna kjente meg, skulle det være deltakende observasjon

3.1.2 Retrospektivt feltnotat

Et retrospektivt feltnotat er en konsist beskrivelse av sosiale prosessen og det, den foregår i. Det som Hammersley og Atkinson (1996) skriver om er at meningen med ett retrospektivt feltnotat er at en skal gi en så ekstrakt beskrivelse av det som faktisk skjer. Det som blir skrevet den i ett retrospektivt feltnotat er det som er mest interessant og relevant i forhold til forskerens problemstilling (Hammersley & Atkinson, 1996).

Jeg har skrevet retrospektivt feltnotat, og grunnen til at valget falt på dette var for at jeg skulle gjennomføre et pedagogisk forsøk, som jeg skulle igjen analysere ved hjelp av koding og kategorisering (dette vil jeg komme tilbake til i punkt 3.2 Analysestrategier). Gjennom å ha et retrospektivt feltnotat får jeg muligheter til å analysere dette som gir meg muligheten til å få fellesnevner som gjør at jeg får besvart problemstillingen min ved hjelp av funn og drøfting.

3.1.3 Didaktisk planlegging

Gunnestad (2007) skriver i sin bok "Didaktikk for førskolelærere" at en didaktisk modell består av flere momenter som en skal tenke på når en sitter å planlegger i barnehagen. Det en modell skal inneholde forutsetninger i form av sosiale, kulturelle, samfunnsmessige, menneskelige, formelle, praktiske og naturgitte forutsetninger. Den skal også inneholde mål, innhold og arbeidsmåter som igjen skal vurderes (Gunnestad, 2007)

Det som jeg hadde planlagt på forhånd i form av en didaktisk plan var at jeg ønsket å lage en digital fortelling med noen barn på avdelingen som jeg var på. Det jeg gjorde var å snakke med min veileder i barnehagen om jeg kunne gjøre dette. Jeg gjorde det i samarbeid med prosjektet som jeg hadde i praksisperioden. Prosjektet skulle være på to uker, men valgte å utvide det til tre uker. Det var på grunn av at da fikk jeg litt god tid på meg å muligheten til

å se en utvikling på barna over en liten periode. Jeg valgte å skrive en didaktisk plan før det pedagogiske forsøket, før jeg begynte slik at jeg hadde noen formeninger og en plan over det som vi skulle gjøre sammen. Dette på grunn av at jeg lettere kunne få muligheten til å besvare min problemstilling.

3.2 Analysestrategier

For at jeg skal få best mulig funn i retrospektive feltnotatene mine, har jeg valgt å ta i bruk koding og kategorisering som analysestrategi. Grunnen til dette er fordi at jeg for mest mulig ut av datamaterialet jeg fikk gjennom retrospektive feltnotatene av pedagogiske forsøket jeg gjennomførte. Gjennom koding og kategorisering benyttet jeg meg først av åpen koding. Nilssen (2012) skriver ved bruken av koding må en møte datamaterialet med åpent sinn og åpne armer, og ta i mot det som datamaterialet har å by på. Deretter kode ut det som er viktig for forskeren i forbindelse med problemstillingen. Videre forteller Nilssen (2012) at koding har tre faser med koding, og disse er åpen koding, aksial koding og selektiv koding. Dette er noe som har kommet ut i fra uttrykket "Groundend theory" (Nilssen, 2012). Etter at åpen koding er gjennomført går jeg over til en aksial koding for å gjøre kodene til mindre kategorier og deretter benytte med av selektiv koding for å finne hovedkategoriene som kan hjelpe meg til å besvare problemstillingen ved hjelp av analyse og drøfting av kodene og kategoriene.

3.3 Metodekritikk

Dalland (2012) sier at det viktigste ved å velge en metode er at metoden man velger skal gi troverdige kunnskaper. Kravene i forhold til validitet og reliabilitet må da være oppfylt. Validitet skal også være relevant og gyldig. Reliabilitet skal være noe som er pålitelig. Det skal også utføres målinger så korrekt som mulig. Det må også opplyses hvis det er noen form for feilmarginer (Dalland, 2012).

I forhold til metoden deltakende observasjon med tilhørende retrospektive feltnotater for hver økt som jeg valgte. I etterkant ser jeg at jeg har burde skrevet ned de retrospektive feltnotatene med en gang jeg hadde vært ferdig med økten. Det var noe som jeg ikke hadde gjort, men som ble skrevet ned etter har pedagogiske forsøket var fullført. Det kan være at det har gjort noe med det i mitt datamateriale i form av at det kan være noen momenter i øktene som er glemt.

Jeg kunne også ha tatt i bruk intervju med de på avdelingen for å ha fått ett blikk fra deres side også. Jeg valgte kun å gå etter det som jeg fikk se og hvordan de utviklet seg i forhold til pedagogiske forsøket som jeg hadde sammen med de.

3.4 Etiske retningslinjer

Dalland (2012) skriver at det viktig å tenke på som forsker er hvilke informanter en har og hvordan de blir fremstilt i oppgaven. Det som er viktig å tenke på er at de informantene som er med i forskningen er anonymiserte. Anonymiserte opplysninger blir anonyme når de ikke blir identifisert i form av navn, personnummer eller navn på plassen en har vært hvis dette er noe som er mulig å søke opp for utenforstående og kan finne ut hvor en har gjennomført forskningen (Dalland, 2012). Det som jeg har gjort gjennom funn og drøfting er jeg har kommet fram til fiktive navn på barna som er med i forskningen min. De fiktive navnene som jeg kommer til å bruke er Pernille (2.11år), Josefine (2.10år) og Ida (2.5år).

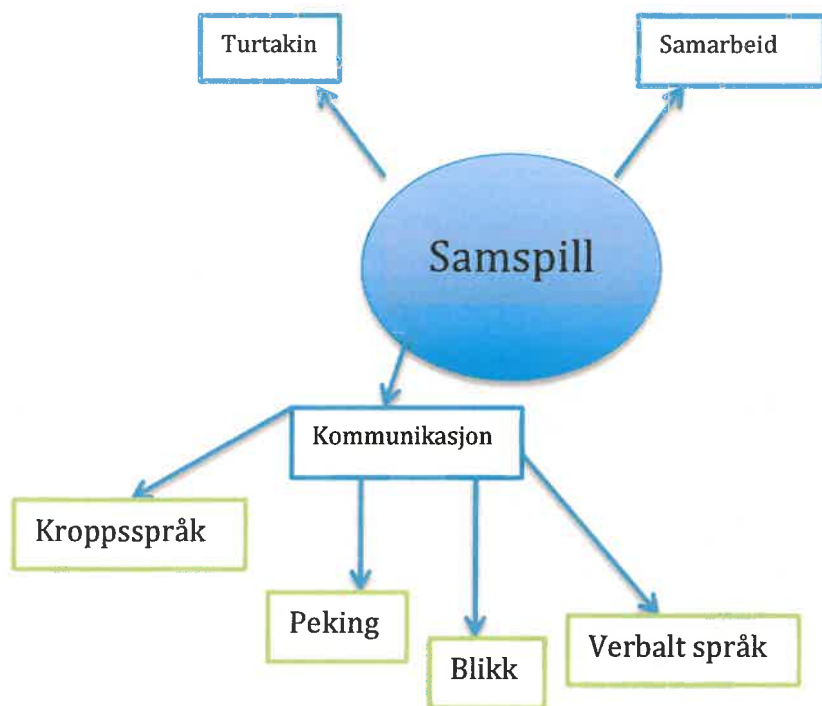
Gjennom hele forsøketiden min så bruke jeg privat datamaskin og privat kamera, men i og med at dette ble gjort tok jeg ikke noe av dette med meg hjem så lenge forsøket pågikk. Dette på grunn av at det var bilder av barna både på datamaskinen og på kameraet. Da forsøket var ferdig viste jeg min veileder at jeg hadde fjernet bilder, personopplysninger og sensitive opplysninger.

Videre skriver Dalland (2012) om at det er viktig med at barn for muligheten til å gi samtykke på å være med på pedagogiske forsøket. Jeg kontaktet min veileder for å høre om tips til hvem som jeg skulle velge. Deretter snakket jeg med de barna for å høre om dette var noe de ønsket å delta på. Selv om det er barn er det viktig å ivareta deres selvbestemmelse og at de skal få muligheten til å velge om de ønsker å være med eller ikke. Barn må få muligheten til å gi samtykke selv om de ønsker å delta eller ikke (Dalland, 2012).

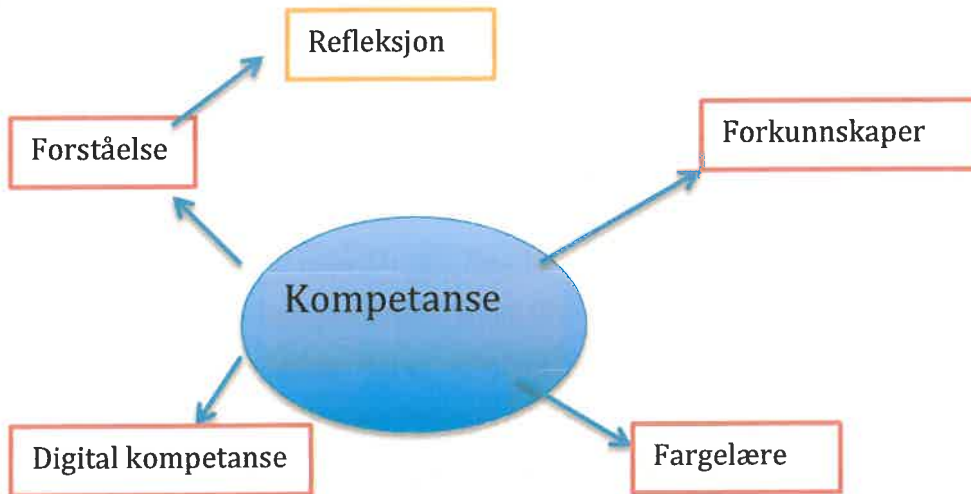
4.0 Funn

For at jeg skulle få muligheten til å komme fram til noe funn i fra forsøksperioden min, har jeg skrevet ned retrospektive feltnotater fra hver økt som var med i forsøksperioden. Dette var noe som skal analyseres, slik at jeg skal få mulighet til å få funn, som kan videre hjelpe meg til å besvare problemstillingen ved hjelp av drøfting.

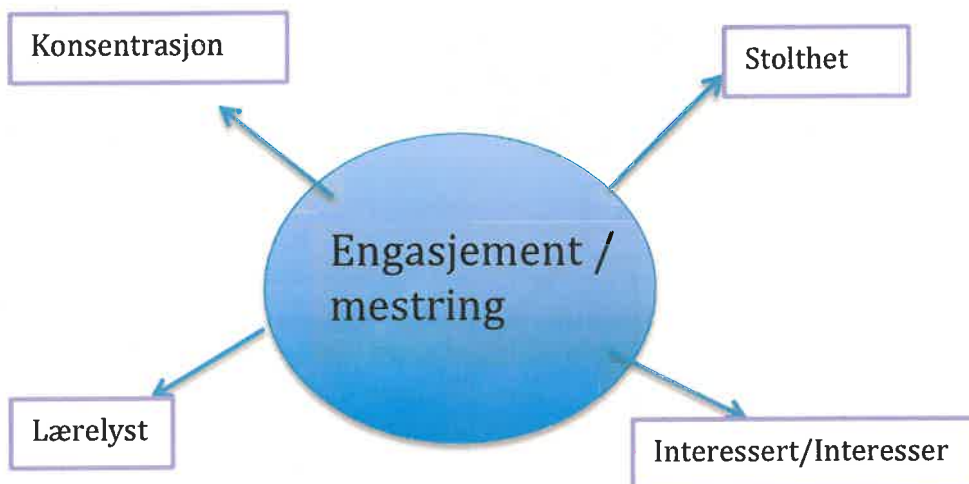
Jeg valgte å ta i bruk analysestrategien med koding og kategorisering for å få frem funnene i retrospektive feltnotatene. Ut i fra det som jeg fikk etter analyseringen har jeg valgt å sette det opp i ulike kategorier på grunn av at det er lettere å se en sammenheng mellom det som jeg har funnet. Det som jeg kom fram til at det er tre hovedkategorier, samspill (Figur 1), kompetanse (Figur 2) og engasjement/mestring (Figur 3) med flere underkategorier på hver og en av de, men på kategorien om samspill så er det litt spesielt på grunn av at kommunikasjon kommer inn under samspill, som igjen har en underkategori. Det var derfor valgte jeg å gjøre det slik som jeg har gjort det. Jeg kommer til å ta i bruk hjelp av figurene i forhold til å drøfte funnene oppimot problemstillingen.

Figur 1: Samspillet mellom barna i forbindelse med den digitale oppgaven ble analysert. I analysen kom det fram tre underkategorier av samspill; Turtaking, samarbeid og kommunikasjon. Fordi barna viste mange former for kommunikasjon har jeg valgt å dele denne kategorien inn i undergrupperinger for å bedre kunne spesifisere de interaksjonene jeg så.

Figur 2: Kompetansen mellom barna i forbindelse med den digitale oppgaven ble analysert. I analysen kom det frem fire underkategorier av kompetanse; Digital kompetanse, fargelære, forkunnskaper og forståelse. Fordi barna viste en refleksjon valgte jeg å sette den i en undergruppe av forståelse.

Figur 3: Engasjement/mestringen til barna i forbindelse med digitale oppgaven ble analysert. I analysen kom det frem fire underkategorier av engasjement/mestring; Lærelyst, konsentrasjon, stolthet og interessert/interesser.

5.0 Drøfting

Har valgte å drøfte ut i fra de punktene jeg har kommet fram til i funnene. Dette er for at det skal være en oversiktlig drøftingsdel. Jeg valgte å starte med punktet om samspill og tilhørende underkategorier deretter kompetanse med tilhørende underkategorier og til slutt engasjement/mestring med tilhørende underkategorier.

I drøftingsdelen har jeg tatt i bruk hjelp av feltnotatene mine som jeg referer til også har jeg laget en praksisfortelling ved hjelp av feltnotatene for å underbygge og vise hva barna gjorde i enkelte situasjoner.

5.1 Samspill

Gjennom funnene mine har jeg kommet fram til at uansett hvor gamle barna er kan de få til å ha ett godt samspill med hverandre. Feltnotatene (Vedlegg 1-6) viser at barna kan samarbeide om det å ta bilder uten at problemer oppstår. Løkken (1996) forteller at et samspill kan skje på forskjellige måter mellom to eller flere personer. Gjennom funnene mine har jeg sett at barna hadde samspill på ulike måter (Figur 1). Dette gjelder blant annet turtaking, hvordan de samarbeider og hvordan de kommuniserer med hverandre. De digitale verktøyene som ble brukt i forsøksperioden er en god plattform for å konstruere kunnskaper og ferdigheter om samspill og samarbeid mellom barn. Gjennom forsøket lærte barna hvordan de sammen kunne oppnå de bildene de ønsket for å lage den digitale fortellingen, som var det ultimate målet.

5.1.1 Samarbeid

Samarbeid mellom barna er en viktig del av deres samspill i lek og i forhold til den digitale oppgaven de ble satt til å gjøre. Pernille og Josefine hadde en godt utviklet evne til å samarbeide med hverandre. Det er ikke sikkert alle barn hadde kunnet samarbeide på den samme måten, ikke fordi disse to barna nødvendigvis er prakteksemplarer på dette med å ha godt samarbeid, men fordi ulike barn samarbeider på forskjellige måter. Alder syntes å være viktig for samarbeidet mellom Pernille og Josefine, selv om de hadde interaksjoner med Ida, var det disse to som tilbrakte mest tid sammen i løpet av arbeidsoppgaven.

Rammeplanen (2011) tar opp viktigheten ved barns mulighet til å tilegne seg tidlige erfaringer for å få ferdigheter i samspill, da er det viktig at barna er i samme alder. Gjennom billedtakingen fikk jeg se Pernille og Josefine samarbeidet godt. De var alltid enige om hva de skulle ta bilde av og hvordan de skulle gjøre det, uten at det var noen av dem som tok styringen eller bestemte alt sammen (Vedlegg 1). Ida så ut til å foretrekke en annen arbeidsmåte enn hva Pernille og Josefine gjorde, og så ikke ut til å bli direkte utelatt. Dette

kan skyldes at Ida var yngre enn de to andre barna, eller at hun har en annen preferanse for oppgaveløsning og samarbeid enn Pernille og Josefine. Det skal også nevnes at Ida startet i barnehagen ett år før Pernille og Josefine og at vennskapet mellom de to sistnevnte kan ha vært sterkere ved forsøksstart.

Videre påpeker Rammeplanen (2011) betydningen av samspill i forhold til hvordan barna skal få muligheten til å etablere vennskapsbånd med andre barn. Gjennom at barna gjør praktiske øvelser får de muligheten til å være sammen med andre barn i en situasjon hvor de er nødt til å samarbeide på en eller annen måte for å komme fram til en beslutning eller et resultat. Dette viser seg i denne studien hvor barna gjennom arbeid med digitale verktøy får muligheten til å tilegne seg ikke bare tekniske ferdigheter men også ferdigheter i samarbeid og det å være i samspill med hverandre. Disse egenskapene er likeså viktige som evnen til å ta bilder og benytte og forstå de digitale verktøyene de blir opplært i. Dette er også noe Rammeplanen påpeker.

Säljö (2001) skriver også at det er viktig å ta vare på det som vi tilegner oss gjennom livet. Det som barna tilegner seg av kunnskaper og ferdigheter ved bruk av digitale verktøy kommer de til å ta med seg videre i livet, og da er det ikke bare snakk om evnen til å ta bilder med digitalkamera, men også samspillet og evnene til å samarbeide med hverandre. I det pedagogiske forsøket fikk barna gode muligheter til å samarbeide med hverandre på andre måter enn hva de ville gjort ved andre anledninger.

5.1.2 Turtaking.

Dette med turtaking og det å vente på tur, er noe som kommer inn under det Kloep og Hendry (2003) skriver om hvordan barn tilegner seg sosiale ferdigheter. Dette gjelder også i hvordan barn skal opptre nå de er sosiale, som i barnehagen og hvilke regler som fungerer dem i mellom. For at de skal kunne ha muligheten til å være sosiale med andre barn, må de tilegne seg normer og regler for hvordan de skal oppføre seg i lek og i ulike andre aktiviteter. Turtaking kommer inn i begge disse sammenhengene. "Pernille og Josefine passet på å bytte på å ta bilder med kameraet uten noe problem. De snakket seg imellom" (Vedlegg 1). Dette som igjen bygger opp under dette med å lære å dele og ikke minst det med turtaking og at barna faktisk er nødt til å vente til det er deres tur som er viktig lærdom (Kloep & Hendry, 2003).

Bruken av de digitale verktøyene illustrerer hvordan barna måtte lære å vente på tur. Da ble barna virkelig nødt til å kjenne på dette med å vente. Særlig ved bruk av datamaskinen, som krevde mer forklaringer og dermed tok mer tid, fikk barna lære å vente på tur. For at det

ikke skulle bli for kjedelig å ventevalgte jeg å gi barna muligheten til å bruke den stasjonære datamaskinen med internett mens de ventet. De kunne da for eksempel trykke på sanger på youtube, som de ønsket å høre på. Samtidig som jeg var tilstede og hjalp de etter tur med å legge bildene som de ønsket å ha i sin egen mappe. På denne måten følte ikke ventetiden like lang.

5.1.3 Kommunikasjon

Kommunikasjon er en viktig del i forhold til det å ha et samspill med hverandre. Som det vises i funnene jeg har gjort og kommet fram til (Figur 1). Har jeg valgt å sette kommunikasjon som et underpunkt til samspill, men trekke det ut litt mer siden jeg kom frem til underpunkt under dette også. Peking, kroppsspråk, blikk og verbalt språk går ikke direkte inn under samspill, derfor at jeg spesifisert dem som en del av kommunikasjon (Figur 1).

En viktig del av barnas samspill er kommunikasjonen dem i mellom. Det som viser seg i forhold til funnene er at det ikke alltid er det verbale språket, men også blikk, peking og kroppsspråket som blir benyttet (Figur 1). Lillemyr (2001) skriver at kommunikasjon handler om at en tar kontakt ved hjelp av non-verbalt –og verbalt språk for å få til å ha en samtale med en annen part. Videre skriver Lillemyr (2001) at gjennom kommunikasjon kommer budskap eller mening fram. Dette er noe som viser seg tydelig i det som barna gjør. Pernille og Josefine gikk og kommuniserte sammen ved hjelp av blikkene –og pekingen sin. Gjennom dette fikk de formidlet det som de hadde behov for å formidle til hverandre. Det viser seg at det ikke er behov for å bruke det verbale språket for å kunne kommunisere (Vedlegg 1). Selv om det ikke alltid er like lett for utenforstående å se hva de pekte på, men det er ikke det som er viktig i dette tilfelle. Hovedsaken er at Pernille og Josefine forsto hverandre. Det skriver også Lillemyr (2001) om, vi trenger ikke bare bruke det verbale språket vårt for å få muligheten til å kommunisere med andre parter.

Krogstad (2005) skriver at de minste barna er det ikke alltid like lett å kommunisere verbalt, fordi det er ikke sikkert de har utviklet dette. Det er noe som er viktig å tenke på når en jobber med de aller minste barna. For det er viktig å ta seg tid når en jobber med de minste barna, for kan hende at det er ikke alltid går like raskt å lære de noe som det gjør til de barna som er eldre. Dette er noe som er viktig å tenke på for alle som jobber med barn.

Det er ikke alltid noe vits å bli irritert på ett barn for at han/hun ikke forstår det som du prøver å forklare. En kan da prøve på å tenke litt annerledes som for eksempel gjøre forklaringen noe lettere. Dette var noe jeg tok høyde for, og som jeg hadde tenkt over når jeg

skulle begynne å forklare barna hva vi skulle gjøre da vi startet forsøksperioden. Jeg valgte å ikke forklare så nøye rundt selve opplegget, men forklarte hva de skulle gjøre for hver økt. Da gikk det på dette med at de skulle ta bilder av ulike farger og former, og hvordan de skulle trykke på kameraet for å få til å ta bilder.

Det var ikke mye kommunikasjon mellom meg og barna. Jeg var mest tilstede for å hjelpe og veilede hvis det var behov for det. Jeg som forsker ønsker ikke å bryte inn i prosessen til barna. Når det kom til bruken av datamaskinene var jeg der hele tiden og forklarte og veiledet de på hva de skulle gjøre, og svarte på spørsmål. Planen når vi satte ved datamaskinen var å få i gang en samtale med barna rundt bildene de hadde tatt. Før jeg rakk å begynne med det begynte barna å snakke rundt bildene sine.

Gjennom at barna har lekt seg med digitale verktøy har de også tilegnet seg ferdigheter og kunnskaper. Det er ikke bare dette med at de har tilegnet seg nye kunnskaper og ferdigheter på hvordan de bruker ulike programvare på datamaskinen, liksom på kommunikasjon og hvordan de samarbeider med hverandre. Dette førte til at de utviklet samspill med hverandre.

Lillemyr (2001) skriver om at sosialt samspill og kommunikasjon kan sammenlignes, og at samspill er vanskelig uten noen form for kommunikasjon. Dette kommer også fram fra studien min. Analysen (figur 1) viser at kommunikasjon var en viktig del av samspillet mellom barna og mellom meg og barna.

5.2 Kompetanse

Etter å ha gjennomført en analyse, har jeg kommet fram til kompetanse som en kategori, men også kommet fram til ulike underkategorier på bygger på kompetanse (Figur 2). Gjennom feltnotatene mine vises det at barna har noe kunnskap og forståelse av digitale verktøy, som sammen med min veiledning gjorde at de kunne utføre oppgaven de ble satt til.

Gotvassli (2004) skriver også at kompetanse først og fremst omhandler kunnskaper, ferdigheter, holdninger og erfaringer som hver enkelt har. Å tilegne seg kompetanser er en evigvarende prosess. Dette kommer til syne i forhold til hvordan barna fikk nye kunnskaper og ferdigheter om hvordan de skulle ta bilder og behandle ett digitalt kamera og dermed, tilegnet de seg nye erfaringer og kompetanse.

5.2.1 Digital kompetanse

Digital kompetanse er hvordan en benytter seg av IKT på en pedagogisk måte i det som en gjør sammen med barna. Bølgan (2006) skriver om dette i "Temahefte om "IKT i

barnehagen””. Gjennom forsøksperioden fikk barna muligheten til å øke sin kompetanse på dette med digitale verktøy.

Det at barna fikk muligheten til å bruke de digitale verktøyene helt selv, var med på å bygge opp under at de tilegner seg nye kunnskaper og ferdigheter med akkurat de verktøyene de benyttet. Dette kan føre til at de får kunnskaper og ferdigheter på andre digitale verktøy raskere enn hvis de ikke hadde fått muligheten til det i det hele tatt. Barnehagens mulighet til å benytte seg av digitale verktøy påvirker hvordan barna får lære om dette. Det er ikke alltid at de voksne i barnehagen har mye digital kompetanse. I forsøksperioden var ikke behovet for digital kompetanse blant de andre ansatte til stede da jeg tok meg av innføring i verktøyene og oppfølgingen av dette. Ved senere anledninger er det viktig å tenke på de voksnes kompetanse for at barna skal få muligheten til å tilegne seg kunnskap. Erstad (2010) skriver at digital kompetanse er kvalifikasjoner og kompetanser på det digitale. Det som barna gjorde for å tilegne seg digital kompetanse, var at de lyttet til det jeg hadde å si, for deretter å prøve det ut i praksis. Dette syntes å være den beste måten å få inn lærdomen på. Særlig fordi det er de voksne som er drivkraften til barna. Barna får ikke muligheten til å gjøre noe digitalt hvis de voksne ikke har kvalifikasjoner og kompetanse til det. Gjennom at barna skal få en digital kompetanse må de ansatte ha grunnleggende ferdigheter i IKT dette er noe Erstad (2010) påpeker.

Det jeg ønsket med forsøksperioden var at barna skulle få muligheten til å gjøre seg godt kjent med de digitale verktøyene selv med noe forklaring og meg tilstede, hvis det var behov for veiledning. Jeg liker veldig godt uttrykket ”learning by doing”, da får barna muligheten til å prøve seg frem for å se hva som fungerer best for dem i akkurat det de holder på med. Barna fikk selv lov til å tilegne seg kunnskaper og ferdigheter i sitt eget tempo på hvordan ett digitalkamera virket.

5.2.2 Forståelse og refleksjon.

Hvordan kan jeg som forsker og deltakende observatør se at barna har forstått det de ble satt til å gjøre? Det fikk jeg se ut i fra analysen av feltnotatene, noe som førte til at jeg kom fram til underpunktet om forståelse og refleksjon.

Pernille og Josefine gikk rundt på avdelingen for å ta bilder av det de ønsket. Det hadde kommet barn til de som var nysgjerrige på hva det var de gjorde. De forklarte andre barna at de skulle ta bilder av farger. Deretter tok de opp kameraet trykket på dette for å vise fram bildene som de hadde tatt til stor glede og stolthet over det de hadde gjort (Hentet ut i fra feltnotatene).

Ut i fra denne praksisfortellingen som har kommet ut av feltnotatene (vedlegg 2) kan en tydelig se at barna virkelig har forstått hva oppgaven går ut på. Det vises fordi de

videreformidler hva de skal gjøre i en enkel versjon. Gjennom at de benytter seg av muligheten til å videreformidle oppgaven har de i forkant gjort seg opp noen meninger om det de gjør, som igjen fører til at de reflekterer over den oppgaven de skal gjennomføre. Det jeg tenker ut i fra denne praksisfortellingen er at barna har kommet langt på dette med å ha en forståelse for oppgaver. Kloep og Hendry (2003) skriver om dette med å ta utfordringer, og at dette blir taklet gjennom de ressursene vi har. Gjennom å ha ulike ressurser bygger det på å hjelpe til med å forstå det som blir gjort. Det medfører at gjennom forståelsen av oppgaven utvikler seg til å reflektere over det som blir gjort. Det er ikke sikkert dette er noe som gjelder alle barn, men dette var noe som har kommet til syne gjennom feltnotatene og analysen av disse.

5.2.3 Fargelære og forkunnskaper

Figur 2 viser fargelære og forkunnskaper som to separate emner innen kategorien kompetanse. Jeg velger å beskrive de sammen fordi emnene skli over i hverandre. Grunnen til at jeg synes dette handler om kompetanse er fordi Gotvassli (2004) skriver om kompetanse som kunnskaper, ferdigheter, holdninger og erfaringer barna tilegner seg så lenge de lever. Ettersom barna ikke var mellom ett –og to år, var dette med farger litt inne hos de fra før av. De hadde tilegnet seg forkunnskaper om de ulike fargene som de hadde kompetanse på. Gjennom dette gjorde det lettere for meg å bygge videre på andre farger som ikke er rød, gul, blå, grønn og sist med ikke minst rosa. Det er en farge som ikke må glemmes. Gjennomgående i billedtakingen dukker det opp mye rosa. Jeg valgte å se bort i fra at de skulle videreutvikle sine kunnskaper om andre farger, grunnen til det var at det ikke var selve målet med forsøket og økten vi hadde. Det var mer som et hjelpemiddel for meg som forsker. Igjen synes jeg ikke det er noe problem fordi det var bilder disse barna ønsket å ha med. Jeg som deltakende observatør var der å hjelpe til med det tekniske og veiledet dem gjennom oppgaven. Ikke for å si hva de skal ta bilder av, men noen ganger kom jeg med tips når de sto fast. I for eksempel, ”skal dere ikke kanskje ta noen bilde av disse fargene som er der da? Også pekte jeg på ett dukkehus som sto like i nærheten av der vi var” (Feltnotat, Vedlegg 4). Barna fikk kanskje ikke økt sin kompetanse på farger så mye, men dette var heller ikke hovedpoenget med forsøket.

I forhold til det Gotvassli (2004) sier, er kompetanse noe som er en evigvarende prosess hos oss. Det viser seg i forhold til fargene, for dette var en kompetanse som de hadde tilegnet seg tidligere, som de har bevart og utviklet videre med andre farger som de lærer etter hvert som de blir mottakelig for det.

Ettersom jeg fikk se at dette var noe de hadde kompetanse på, kunnet jeg ha vinklet oppgaven litt annerledes, for eksempel med farger de ikke var så sterke på. For eksempel har jeg kunnet sagt hvilke farger de skulle ta bilder av, i stedet for de frie tøylen de fikk. Da har jeg fått mulighet til å sett hvilke farger de kunne og hvilke farger de ble sterkere på gjennom forsøks tiden. På denne måten kunne de ha utviklet disse. Dette var noe jeg ikke hadde tenkt på, og som kunne ha påvirket utfallet. Det er noe en kan finne ut i en senere studie hvis det er ønskelig.

5.3 Mestring/engasjement

Ifølge Kloep og Hendry (2003) må vi ha ulike ferdigheter for å løse og mestre ulike problemer. Da er det viktig at barna har tilegnet seg ulike ferdigheter for å få muligheten til å kjenne på dette med å mestre noe som de gjør. Det var noe de fikk muligheten til da de skulle forklare hva de gjorde til andre barn. Det jeg fikk se da var at barna blomstret opp og strålte over at det faktisk fikk til noe.

5.3.1 Konsentrasjon, interesse og lærelyst

Konsentrasjon, interesse og lærelyst er underkategorier til mestring/engasjement (figur 3) Jeg har valgt å flette disse tre sammen. Grunnen er at jeg mener de går inn i hverandre. For har man interesse for noe, er konsentrasjonen tilstede, og det fører til at man har lyst til å lære mer om det som gjøres. Det som jeg har erfart er, mangler en interessen eller lærelysten mister en også konsentrasjonen for det som blir gjort.

Når en skal se på dette med å ha konsentrasjon for det som blir jobbet med, kommer det tett oppunder dette med å faktisk være interessert i oppgaven. Det er vanskelig å holde seg konsentrert om noe hvis det ikke er noe interessant. Kloep og Hendry (2003) skriver at vi kan ha ulike ferdigheter og at de finnes på forskjellige områder av vårt liv. Videre i forhold til mestring, hjelper det oss til å ta utfordringer og benytte oss av de ressursene som finnes hos oss. Når det gjelder mestring, inspirerer det oss til å ta utfordringer og løse disse med de ressursene vi har.

Dette var noe jeg fikk oppleve; Josefine var med på nesten hele prosessen, men da det kom til nest siste økt jobbet vi med datamaskinen, da virket det som om ting tok litt for lang tid for henne. Dette førte til at hun ikke hadde lyst til å bli med mer, hun hadde mer lyst til å dra tilbake til avdelingen for å leke seg med de andre barna. Jeg prøvde å motivere henne med at vi ikke hadde så mye igjen som skulle gjøres, men det var ingen ting som virket. Det som kan hende i dette tilfellet at hun faktisk ikke hadde så lyst til å lære seg det vi skulle gjøre, men igjen kan det også være andre faktorer som spiller inn også.

Da tenker jeg på at det kan hende at Josefine manglet digital kompetanse, men igjen kan en ikke forvente at barn på snart 3 år tar digitale verktøy raskt. Her virker det som Josefine manglet en del av den digitale kompetansen, noe som førte til at hun mistet interessen for oppgaven. På den andre siden var Josefine meget kompetent på dette med å ta bilder med kamera, som igjen tilsier at hun har noen form for digital kompetanse. Det som en må masse seg for å ikke "dømme" barnet på grunn av dette, i bunn og grunn kan det jo være at hun faktisk hadde lyst til å gå å leke seg. Det forteller Erstad (2010) noe om også, han viser til at personer skal både ha kvalifikasjoner og kompetanse for det digitale. Det er noe som jenta viser. Det kan jo bare rett å slett hende at hun ikke ønsket å være med noe mer også uten at det skal gå ut over at hun ikke har den digitale kompetansen hun trenger for å bruke en datamaskin. Det som det er viktig å tenke på når det kommer til dette med digital kompetanse er at alle sammen tilegner seg kunnskaper og ferdigheter i ulikt tempo. Da er det viktig å ikke sammenligne jentene som er med på få utvidete kunnskaper og ferdigheter ved hjelp av digitale verktøy.

Når det er et barn som ikke vil være med på prosjektet lengre er det fort gjort å "glemme" de andre barna. For et lite øyeblikk var dette noe som skjedde til meg. Grunnet at jeg var så fokusert på at Josefine skulle være med å ferdigstille digitale fortellingen. Det som jeg fikk se da jeg kom tilbake var at Ida hadde trykket seg videre til neste barnesang og Pernille hadde fått inn flere bilder i mappen sin. Det som jeg synes var godt å se, var at disse to barna ikke mistet sin konsentrasjon, interesse og lærelyst en sin til prosjektet selv om det hadde skjedd noe. Grunnen til at jeg tror de valgte å fortsette kan være de synes det de gjorde var spennende. Det er viktig å ta vare på de som fortsatt ønsker å lære seg noe nytt om digitale verktøy og programvaren som ble brukt.

5.3.2 Stolthet.

Stolthet kan raskt handle om mestring, barna viser frem noe som de er stol over som fører til at de kjenner på mestringsfølelsen. Kloep og Hendry (2003) skriver at mestring hjelper oss med å takle ulike utfordringer. Barna taklet de ulike utfordringene de fikk, dette førte til mestring. De fikk dermed kjenne på stolthetsfølelsen når de viste de andre barna hva de gjorde. Det fikk jeg se ut i fra hvordan de var i uttrykkene sine, de smilte og lyst opp. Når vi hadde gjort ferdig filmen var det noen som var tilstede på rommet ved siden av som fikk se filmen de hadde laget, og når de kommenterte at de synes den var bra fikk jeg se barna smilte med hele seg.

Säljö (2001) skriver om hvordan barn tar til seg læring ut i fra hva som er til interesse for de selv og samfunnet rundt. Jeg mener at dette med digitale verktøy kommer tydeligere fram i dagens samfunn og er til nytt både for seg selv og for samfunnet. Ettersom barna viste de andre hva de hadde gjort og det ble godkjent fra de jevnaldrende barna og noen voksne fikk de muligheten til å kjenne at de var stolte over noe som de hadde gjort , og at dette var til nytte både for dem selv og andre ved senere anledninger.

Avslutning

Mitt hovedfokus i oppgaven har vært å sett på hvordan toddleren kan konstruere kunnskaper og ferdigheter ved å ta i bruk forskjellige digitale verktøy. Det var ikke bare fokus på digitale, men på hvordan barna gjorde det gjennom hele prosessen.

I funnene mine kommer det tydelig frem det barna kan tilegne seg nye kunnskaper og ferdigheter om. Dette ved hjelp av digitale verktøyene som vi har benyttet. Jeg valgte de punktene og drøfte dem. Det fordi at oppgaven skal få en oversiktlig struktur på det hele.

Gjennom drøftingen min kommer det frem på enkelte områder at barna ikke har hatt muligheten til å tilegne seg nye kunnskaper og ferdigheter, for eksempel dette med farger. Der har jeg som forsker skulle gjort noe andre valg. Dette ble ikke gjort på grunn av at jeg hadde planlagt forsøket før jeg skulle ut i praksis og hadde ganske mye som skulle gjennomføres da også. Da tenkte jeg at det ikke var noe problem siden det med fargene ikke var hovedfokuset, det var mer et hjelpemiddel for å komme i gang med prosjektet.

I drøftingen min kom det tydelig fram at barna fikk muligheten til å tilegne seg nye kunnskaper om det å samarbeide med andre, og det førte til at de måtte ha et samspill og en kommunikasjon for å kunne kommunisere og samarbeide. For at andre parten skulle forstå hva som en ønsket å få frem. Barna har fått muligheten til å se at det ikke trengs å bruke det verbale språket får å få til å kommunisere med andre. De har tatt i bruk hjelp av blick, peking og kroppsspråk og hadde ikke noen problem med å forstå hverandre og hva det var de ønsket med oppgaven. Videre så vises det gjennom drøftingen at barna har konstruert seg kunnskaper og ferdigheter ved bruk av digitale verktøy. Det på grunn av at barna har blitt satt i nye situasjoner og kommer seg gjennom de med å samarbeide med andre barna, og jeg har vært tilstede for barna for å hjelpe de og veilede de hvis det var behov. De fikk også muligheter til å få nye kunnskaper og ferdigheter på digitale verktøy og bruken av programvare. Barna utviklet sin kompetanse på digitale verktøyene etter en liten forklaring av meg, tok det med seg videre slik at de lærte noe første gangen og fikk ikke noe problem med å bruke de de neste gangene. Det var ikke noe behov for at jeg forklarte hvordan de skulle gjøre det.

Etter jeg har jobbet intensivt med denne oppgaven og tilegnet meg selv nye kunnskaper om teorien jeg har benyttet, har jeg virkelig fått sett hvor viktig det er å ta i bruk digitale verktøy i barnehagen. Barna kan lære seg mye gjennom og bruke ulike digitale verktøy. Det er noe som kommer tydelig fram i drøftingen min. Jeg har fått en større innsikt av viktigheten med å ta i bruk digitale verktøy i barnehagen, for gjennom oppgaven min viser det seg at barna utvikler seg på flere områder bare med å ta i bruk et digitalt kamera.

Litteraturliste

- Bølgan, N. (2009). *Du gjør bare sånn! Bruk av digitale verktøy sammen med barna*. Bergen: Fagbokforlaget.
- Bølgan, N. (2006). *Temahefte. Om "IKT i barnehagen"*. Oslo: Kunnskapsdepartementet.
- Bølgan, N. (2008). *Vil du være med, så heng på! barnehagen som digital arena*. Bergen: Fagbokforlaget.
- Dalland, O. (2012). *Metode og oppgaveskriving* (5. utgave). Oslo: Gyldendal Norsk Forlag AS.
- Erstad, O. (2010). *Digital kompetanse i skolen - en innføring* (2.utgave). Oslo: Universitetsforlaget.
- Gotvassli, K.-Å. (2004). *Et kompetant barnehagepersonale. Om personal- og kompetanseutvikling i barnehagen* (2.utgave.). Kristiansand: Høyskoleforlaget AS.
- Gunnestad, A. (2007). *Didaktikk for førskolelærere. En innføring* (4.utgave. utg.). Oslo: Universitetsforlaget.
- Hammersley, M., & Atkinson, P. (1996). *Feltmetodikk - grunnlaget for feltarbeid og feltforskning*. (2.utgave). Oslo: Ad Notam Gyldendal A/S.
- Kloep, M., & Hendry, L. B. (2003). *Utviklingspsykologi i praksis*. Oslo: Abstrakt Forlag.
- Krogstad, A. (2005). De minste barnas språk. I S. Haugen, G. Løkken, & M. Røthle (Red.), *Småbarnspedagogikk. Fenomenologiske og estetiske tilnærminger*. Oslo: Cappelen Akademisk Forlag.
- Kunnskapsdepartementet. (2011). *Rammeplanen for barnehagens innhold og oppgaver*. Bergen: Kunnskapsdepartementet.
- Løkken, G. (1996). *Når små barn møtes*. Oslo: Cappelen Akademisk Forlag.
- Løkken, G. (2004). *Toddlerkultur. Om ett -og toåringers sosiale omgang i barnehagen*. Oslo: Cappelen Akademisk Forlag.
- Løkken, G., & Søbstad, F. (1999). *Observasjon og intervju i barnehagen* (2.utgave). Oslo: Universitetsforlaget.
- Lillemyr, O. F. (2001). *Lek på alvor* (2.utgave). Oslo: Universitetsforlaget.
- Nilssen, V. (2012). *Analyse i kvalitative studier. Den skrivende forskeren*. Oslo: Universitetsforlaget.
- Säljö, R. (2001). *Læring i praksis. Et sosiokulturelt perspektiv*. Oslo: Cappelen Akademisk Forlag.

Vedlegg 1

Feltnotat økt 1:

Det jeg startet med i den aller første økten, var at jeg forklarte de barna som skulle være med hva det var vi skulle gjøre eller hva de skulle få muligheten til å gjøre. Jeg fortalte at de skulle få muligheten til å ta bilder, og at det kamera vi skulle bruke var Ingrid sitt og jeg hadde tatt det med fra huset mitt. La da merke til at de fikk noe store øyne, de kikket på meg og ga blick til hverandre som jeg tolket at dette var noe som de syntes var spennende siden det var mitt private kamera. Jeg viste de hvordan de skulle ha tråden rundt handleddet slik at det ikke skulle falle i gulvet. Jeg valgte ikke å vise på noen måte hvordan de skulle holde kameraet i forhold til bildene. Jeg valgte bare å vise hvilken knapp de tok bilde med og hvilken knapp de skulle zoome med. Dette var for at de skulle få muligheten til å utnytte seg av kameraet slik de hadde lyst til å gjøre. Når jeg fant fram kameraet til barnehagen valgte jeg å ikke si noe på grunn av at det var to like kamera og ett barn fikk dette og begynte å ta bilder av forskjellige ting og tang som var inne på avdelingen. Det jeg fikk se som barnet gjorde da var at hun valgte å flytte kameraet litt fram å tilbake for å få best mulig bilde, fulgte nøye med på skjermen hvordan bilde ble i forhold til hvordan hun ville ha det før hun valgte å trykke på knappen slik at bilde ble tatt. De to andre barna som måtte dele kamearea tok forskjellige bilde de også, men jeg så ikke noe i forhold til at de flyttet så mye på kameraet som den andre jente, de tok bare å knipset i vei ulike bilder. Men dette var noe som jeg ikke brydde meg om for jeg ville at de skulle bli kjent med verktøyet som de brukte. Men det jeg fikk se at de samarbeidet på en helt spesiell måte med hverandre. Jeg satte meg på en slik godt avstand slik at jeg fikk høre hva de sa til hverandre, men ikke så nærme at jeg forstyrret barna med det de holdt på meg. Det som jeg fikk høre og se var at de snakket om hva de skulle ta bilder av, pekte på ting de ville ta bilde av. Og til at de ikke var så gamle passet de på å bytte på å ta bilder uten at det var noen form for krancling eller at jeg måtte gå inn å snakke med de om at de måtte bytte på å ta bilder. Det som var spennende å se mellom disse to var hvordan de brukte kroppsspråket og blick til hverandre i stedet for å prate, de pratet jo også med hverandre også. Men det jeg fikk se over den lille tiden jeg observerte akkurat denne sekvensen var det gode samspillet de hadde seg imellom.

Den første økten fikk de muligheten til å bruke lang tid på å bli kjent med verktøyet og bare leke seg litt uten noen spesifikasjoner. Jeg nevnte bare hva de skulle ta bilder av, men valgte å ikke fokusere for mye på dette i denne økten.

Når jeg planla prosjektet/forsøket skulle det være med fire barn, jeg passet på å spørre de før jeg valgte hvem som skulle være med, slik at de ikke følte at de ble tvunget til å gjøre noe som de ikke ønsket å gjøre. den første økten så var det med bare 3 av 4 barn på grunn av at de var sykdom, men dette er noe som en bør regne med siden en jobber med og for barn.

Vedlegg 2

Feltnotat økt 2:

Når vi skulle starte med økt 2 valgte jeg å gå igjennom prosjektet en gang til slik at de skulle få muligheten til å få en mer forståelse over det som vi skulle gjøre sammen. Og at vi skulle fokusere på å finne forskjellige farger og former som fantes på avdelingen. Jeg valgte å få igjennom noen få former og ulike farger slik at de skulle få en mer forståelse av det som vi skulle jobbe med i denne økten. Det jeg fikk se når jeg hadde snakket ferdig og gitt fra meg kameraene til barna var at de sto sammen og snakket om hvilke farger de skulle velge og hvor de skulle gå å ta bildene. De var 3 barn og hadde to kameraer med seg, de gikk samlet for å finne i ulike farger. Selv om de gikk sammen så ble det ulike bilder. Når de hadde tatt noen bilder så ønsket de å se gjennom de bildene som de hadde tatt for det var noe som de har sett de voksne gjøre når de tar bilder i en barnehagehverdag. Jeg viste de hvilken knapp de skulle trykke på for å se bildene og hvordan de skulle bla gjennom bildene. Da dette ble gjort en gang hadde de ikke behov for å få mer hjelp til å finne i bildene som de ønsket å se mer på.

Ettersom barna gikk rundt på hele avdelingen for å lete etter ulike ting å ta bilder av som inneholdt farger. Gikk jeg etter de å fulgte med på hvordan de gjorde det og fikk se at de prøvde å forklare andre barn som kom inn å lurte på hva de gjorde. Da begynte de og forklare at de skulle ta bilder av forskjellige farger. Og de tok opp kameraet for å vise de andre barna bildene som de hadde tatt. Noe til stor glede for seg selv. Viste fram bildene stolt til de andre. Og det lyste av barna som hadde tatt bildene hvor stolte de var for å faktisk få muligheten til å være med på ett slikt prosjekt/forsøk slik som dette. Og at de ikke minst fikk muligheten til å ta bilder med ett kamera og faktisk få muligheten til å ta i bruk ett digitalt verktøy

Også denne økten så var det bare 3 av 4 barn med, igjen på grunn av sykdom. Da tenkte jeg at jeg bare skulle gjøre det beste ut av situasjonen. Og la de 3 barna som hadde tatt bilder få fortsette å ta bilder å heller tenke på det siste barnet når han kom tilbake på barnehagen igjen.

Vedlegg 3

Feltnotat økt 3:

Den tredje økten var det tur-dag på avdelingen. Valgte å ta med kameraet når vi skulle dra på tur for å få muligheten til å få litt andre bilder som barna tok av turen. Denne økten er det med 2 barn, grunnet at barnegruppen ble delt i to. Og det tredje barnet var med i andre gruppen og det fjerde barnet fortsatt var syk.

Siden turmålet ikke var så langt ifra barnehagen så valgte jeg å ikke gi barna muligheten til å bruke kameraet på vei til målet. Da vi kom fram til målet så ga jeg de to som var med kameraet og forklarte hva de skulle ta bilder av.

Vi var i en gymsal hvor det fantes ulike farger og former av alle slag. Dette var noe som de andre voksne tok ut og satte litt overalt. Det som jeg fikk se var at barna valgte å ta forskjellige bilder, noen ganger av det som var inn i gymsalen og enkelte andre bilder av klærne til de barna som var der siden det inneholdt farger. Jeg satt å fulgte med å hva det var de gjorde og kom med innspill for å se om de kunne finne sirkler å ta bilder for at de skulle få kommet i gang litt bedre. Men jeg la merke til at denne økten så konsentrerte ikke barna seg så godt, på grunn av at det var en til avdeling som var med i gymsalen. Så jeg som den deltakende observatøren jeg var så valgte jeg ikke å pushe på for mye på hva det var vi skulle gjøre. Jeg fikk se at de syntes det var vanskelig å få til de bildene som de ønsket å ha. Og dette på grunn av at alle som var der ville ta bilder med kameraet. Jeg forklarte de at når de to jentene var ferdige med å ta bilder så skulle alle sammen få muligheten til å prøve. Da jeg hadde fortalt dette til alle barna så forandret de to jentene som hadde kameraet og begynte å ta bilder av forskjellige farger og former, for fra mitt ståsted så virket det ikke som om de var så interessert i å gi fra seg kameraet helt med det første. Og de ønsket å få masse forskjellige bilder av de fargene de så. Av det utstyret som var lett for barna å flytte valgte de å flytte å stille opp forskjellige utstyr etter hverandre for å ta ulike bilder av dette. De to jentene jobbet godt sammen og snakket og pekte på hva det var de ønsket å ta bilde av når de var i gymsalen. Etter kanskje 20 minutter med å ha tatt ulike bilder så kom de til meg å spurte om de var ferdig med å ta bilder, men det jeg valgte å gjøre da var at jeg spurte spørsmålet tilbake til de om at de syntes at de hadde fått bildene som de hadde lyst til og ha. Å dette var noe som de mente at de hadde fått. For mot slutten virket det som om de også hadde lyst til å leke seg litt i gymsalen mens vi var der. Og dette er noe som jeg forstår veldig godt, for de får jo ikke muligheten til å være i gymsalen så ofte. Så jeg fikk tilbake kameraet og de startet å leke seg med alt som var tilgjengelig.

Vedlegg 4

Feltnotat økt 4.

Fjerde økten var planen at vi skulle begynne å bli litt kjent med datamaskinen. Først begynte jeg å snakke litt om bildene som var tatt å snakket litt med de om hva det var de hadde tatt bilder av og hvor de hadde tatt bildene. Jeg spurte de om det var noe mer de ønsket å ta bilder av, og det var det jo. De fikk muligheten til å gå litt rundt omkring på avdelingen å ta bilder av det som de manglet. Denne gangen var det ett kamera som skulle deles mellom de tre som var med på prosjektet/forsøket. For å være helt ærlig så var jeg spent på hvordan dette skulle gå på grunn av at de var tre sammen og ikke to som de hadde vært tidligere. Men det jeg fikk se ble jeg litt overrasket over. De begynte å snakke seg imellom om hvilke farger som var i garderoben. Og de kom med forslag som de ville ta bilder, og de byttet på å ta bilder. Og ettersom vi hadde brukt kameraet flere ganger så var det ikke behov for at jeg skulle vise de hvordan de tok bilder. For dette var noe som de gjorde helt selv. De gikk overalt på barnehagen og pekte og snakket om fargene, men de brukte ikke så veldig lang tid på dette for det jeg fikk inntrykk av var at de hadde lyst til å ta litt mer bilder. De kom tilbake med kameraet og sa at de var ferdige med å ta bilder. Jeg tilføyde om de ikke ønsket noen bilder fra dukkehuset, siden det var så mye forskjellige farger der inne. Dette var noe som de hadde lyst til å ta noen bilder av.

Jeg hadde valgt å ta med min private datamaskin for at jeg viste på forhånd at den som var tilgjengelig på barnehagen var ofte opptatt av de ansatte som skulle ha planleggingstidene sine. Når jeg fant fram datamaskinen ble barna nysgjerrige på hva det var vi egentlig skulle gjøre med den. Jeg viste de ledningen til kameraene som vi brukte og hvor de skulle koble de sammen, jeg valgte å prøve å gjøre minst mulig for ønsket at barna skulle få lære seg å gjøre dette selv. Selv om at de ikke var så gamle, valgte jeg å prøve å gjøre det slik som jeg tenkte. Og dette var noe som var vellykket. Jeg pekte hvor de skulle koble sammen med kameraet også hvor de skulle koble det sammen i datamaskinen. Og dette var noe som alle barna fikk muligheten til å prøve, vi koblet det sammen tre gangen. Når mappen med bildene kom opp så viste jeg hvor de skulle trykke for å se bildene, og hvor de skulle trykke for å bla igjennom bildene. Dette var noe som alle fikk muligheten til å prøve på. I denne sekvensen snakket ikke barna så mye med hverandre for det virket som om de hadde nok med å konsentrere seg om å få til å bruke datamaskinen. Når de hadde fått sett bildene så skulle vi lage mappe til hvert av barna for å legge over bildene de ønsket å ha med i digitale fortellingen. Da barna hadde sett igjennom bildene så følte de at de var ferdige da, for jeg ville at de skulle få muligheten til å ha

god tid når vi skulle begynne med å legge over bildene i hver enkelt mappe, og denne økten så hadde vi ikke så god tid på oss. Så valgte å utsette det til neste økt.

Vedlegg 5 Feltnotat økt 5.

Denne gangen hadde jeg reservert datarommet på barnehagen siden det var ledig. Vi gikk inn på der alle sammen. Når var det kun 3 barn som var med og som skulle være med på prosjektet siden det ene barnet hadde vært syk. Så valgte å ikke ta med noe flere. For jeg selv fant ut at det var nok barn av de som var med.

Jeg forklarte barna når at de skulle få se på bildene som de hadde tatt med kameraet. Jeg hadde skrevet opp fra hvilket bilde til det siste bildet de hadde tatt slik at de ble ett lite system inne på kameraet.

Først så fikk det ene barnet sitt foran pcn og se på bildene som hun hadde tatt. Vi laget sammen en ny mappe for bilder som hun ønsket å ha med. Jeg forklarte på hvilken knapp hun skulle trykke på for å få til ny mappe, jeg hjalp til å skrive på mappen ”bilder som skal brukes”. Deretter forklarte jeg at hun skulle trykke på den ene knappen, bruke fingeren din for å dra bilde i mappen. Jeg viste henne det også fortsatte hun selv. Og plutselig så var nesten alle bildene i mappen. For hun ønsket å ha med de og hun forklarte hele veien hvorfor hun ville ha med de.

Mens det var den ene jenta fikk bruke den bærbare pcn som jeg hadde fikk de to andre muligheten til å bruke youtube til å høre på litt forskjellig musikk. De fikk muligheten til å trykke seg videre som de ville. Og fikk tydelig se at dette var noe som de hadde gjort før.

Når den andre jenta skulle få mulighet til å velge ut sine bilde så valgte den jenta som fikk muligheten til å velge ut bilder først å dra fra stedet for hun hadde ikke lyst til å være med noe mer. Hun ville tilbake på avdelingen å leke. Og for min del så var det greit, for jeg ønsket ikke å tvinge noen av barna til å være med. For jeg ville at de skulle sitte igjen med en spennende prosess.

Da startet jeg igjen med å forklare den andre jenta med hvordan hun skulle legge bildene hun ønsket inn i den mappen. Og hun begynte og det gikk veldig bra hun tok instruksjonene av det jeg sa ganske raskt. Og var strålende fornøyd selv over at det hadde gått så bra med henne. Hun også forklarte underveis hvorfor hun ville ha med de bildene hun hadde med.

Nå fikk den tredje jenta muligheten til å velge seg ut bilder også, denne jente var yngre enn de to andre. men jeg valgte å prøve å forklare på sammen måte til henne også for at jeg ikke skulle gjøre noe forskjell. Jeg viste også hvordan hun skulle gjøre det. Og dette var noe som hun også fikk til. Selv om hun kanskje brukte litt lengre tid enn de to andre, men det var

noe som ikke hadde så mye å si. For vi hadde satt av godt tid til denne økten på grunn av at det var muligheter for at de kunne ta litt tid.

Vedlegg 6

Feltnotat økt 6.

Den planlagte siste økta var at vi skulle legge alle bildene som barna hadde valgt inn i windows movie maker. Jeg forklarte de litt hva programmet var og hva det var vi skulle gjøre. Og at etter vi hadde gjort ferdig bildene så skulle vi finn ei musikk som de ønsket at skulle være med på filmen. Barna fikk etter tur legge inn bildene i den rekkefølgen de sølv ønsket. Men etter liten stund så var det ei jente som ikke ville være med lengre. Hun hadde ikke lyst til å delta på prosjektet noe lengre. Jeg prøvde å forklare og motivere henne med at vi snart var ferdig og da skulle hun få se filmen, men hun hadde ikke lyst til å bli med uansett hva det var jeg sa. Så hun fikk lov til å gå tilbake til avdelingen igjen. Da var det jeg og to barn som fortsatte med prosjektet. Jeg begynte å forklare de hvordan de skulle gjøre det. De skulle trykke på bildene og dra det ned til ei linje, og dette gjorde. Selv om de ble to bilder av noen så var det noe som jeg ikke brydde meg noe om på grunn av at det var noe som de hadde laget helt selv i stedet for at det hadde vært en digital fortelling som jeg hadde laget og de hadde sittet å sett på hele tiden. Men jeg hjalp jo selvfølgelig til i forbindelse med å få muligheten til å laste ned sangen som de ønsket å ha med. Men jeg forklarte de hele veien hva det var jeg gjorde slik at de skulle vite hva som skjedde til en hver tid. Når de hadde lagt inn musikken så viste jeg de hvordan de skulle gjøre den kortere for å få plass til alle sangene som de hadde valgt. De trykte på knappen og drog den tilbake så mye som de ville.

Den siste økte brukte vi en stasjonær pc og ikke min private pc på grunn av at programmet vi skulle bruke ikke virket på min private pc. Så når vi gikk over til den stasjonære så var det litt rart når de skulle bruke musen der, for de måtte koordinere seg litt mer. De var nødt til å bruke den ene hånden, får d var litt vanskelig å bruke begge. Så da tok alt litt lengre tid, men det hadde jeg satt inn i tiden vi skulle bruke for hadde regnet med at dette kom til å skje. Men det var ikke noe som gikk ut over deres interesse eller konsentrasjon. For det virket som de syntes det var spennende for å få muligheten til å bruke en pc i barnehagen.

Når alt sammen var ferdig redigert og musikken var lagt inn så ville de se filmen, jeg viste de hvor de skulle trykke for å få muligheten til å se filmen de hadde laget så trykket de på den ganske kjapt. Når musikken kom så begynte de å synge med, men måtte også forklare hva som var på bildene når det kom bilder som de hadde tatt.

Da de hadde sett filmen ett par ganger så ville de gå inn på avdelingen for å fortelle de at de hadde laget film sammen med meg. Og de kunne se på hele ansiktet til begge to at de to var svært forøyd med det de hadde jobbet med.

Vedlegg 7

Didaktisk plan for pedagogisk forsøk

Forutsetninger:

4 barn

Tilgjengelig kamera

Tilgjengelig pc

Mål	Innhold	Arbeidsmåte
Skape rom for nysgjerrighet	Være rolig	Ikke stresse å være rolig sammen med barna. La barna få lov til å være seg selv. Å la de ta den tiden de trenger
Kunne benevne farger og former Få erfaring med digitale verktøy	Fargelære Utforsking av bruk av et kamera	Ta bilder av forskjellige farger og former rundt omkring på barnehagen og i nærmiljøet på tur-dagene.
Få erfaring med ulike programvare	Digital film fortelling fortellingskonstruksjon Programmer	Ved hjelp av ulike programmer på pc så skal barna få muligheten til å lage en digital film av de bildene som de har tatt. Og ved hjelp av meg så skal de få skrive og snakke inn hvis dette er noe som er ønskelig fra deres side. Utforske ulike programmer på pc

Det som jeg ønsker av dette prosjektet er at barna skal få en mulighet til å utvikle og tilegne seg kunnskaper rundt bruken av digitale verktøy.

Prosjektbeskrivelse:

Det som er planen å starte med er at jeg samler alle barna som skal delta borte fra de andre barna på avdelingen. Da får de muligheter til å sitte uforstyrret mens jeg forklarer de hva som vi skal gjøre og lage sammen.

Det som er planen med prosjektet er å ta bilder av ulike farger og hvilke farger de liker, og ulike former. Men det som kan skje er at de ikke har lyst til å ta bilde av akkurat det som jeg har tenkt. Da finnes det muligheter for at vi sammen kan finne på noe annet å ta bilder av. Det som jeg har tenkt er ikke på noen låst fast å sånn må det gjøres. Jeg vil gjerne høre hva barna vil gjøre også. Det er jo på tross alt på deres premisser dette prosjektet er. Jeg ønsker de skal

Det som skal gjøres:

Ta bilder.

Legge inn på pc og sortere bildene.

Se igjennom bildene

Legge bildene inn i programmet

Finne i sang som barna vil ha

Eventuelt skrive inn tekst å snakke inn